

Lutz Rathenow

Sprememba

Glavo napolnjeno z obzirnimi policisti. Z gumijevkami se žgečkajo po nosu in jaz se smejim, smejim, da se napotim od tod. Nemudoma. Najprej po steni navzgor, skozi okno. In v eno od neumno velikih tovarn, v kateri pomilostim vse stroje, ki so obsojeni na uporabo do odpisa. Sedaj sem vesel tudi brez smejanja. Uradniki v glavi so se medtem prilagodili svoji novi okolici in se razvrstijo k različnim področjem mišljenja. Pretežno tiho je. Nekaj zablodelih zvezd pod lobanjskim svodom. Skočim pokonci in prebrskam nebo, da bi našel pogrešano letalo. Ostanki oblakov so trofeja, s katero se nato spustim na enega izmed redkih delujočih vulkanov. Ta pa me noče zagnati kvišku. Aha, tudi tukaj vseupravljajoča lenobnost, prava vlada osmih kontinentov (osmi: dežela, ki jo obkroža moja poglavna koža). In ne najdem tiste do žarečega segajoče luknje, gora me ne pusti pasti nazaj v zavetje stvarstva. Tako preostane samo izselitev v ravnine, ki jih nikoli nisem zapustil. Zaščitna koža zaupanja prek mojega kožuha.

Konec

Mati je hotela imeti svoj mir in je upala na volka. In Rdeča kapica je besno blodila po gozdu. Nikogar ni videla, ki bi ga morda lahko pregovorila, da bi pojedel njeno mamo.

Kje si, ti strahopetec, je klicala deklica s pankrdeče polakiranimi lasmi in s podplati tlačila mravlje v gozdna tla.

Volk se je togotno smehljal v svojem skrivališču. Človeškega mesa se ni več loteval. Neužitno. Okolju škodljive snovi. Ob zadnjih južinah je redno bruhal.

Rdeča kapica je medtem prišla k babici, da bi na njej preizkusila svoje zobe. Iz čistega obupa, ker je dan mineval, ne da bi videla dokončano eno samo zamišljeno hudobijo.

Več kot modre lise od ugrizov pa Rdeči kapici ni uspelo. »Otrok, kako ljubko,« je bila očarana babica. »Erotika teh silnih prizadevanj.« Umrla od veselja.

Janko in Metka

Najprej sta spodila starše od hiše in jo zažgala. Potem sta šla v gozd in ga poskušala požgati. Bil je prevlažen. In potem sta jokala Janko in Metka, kajti ljubila sta plamene. Doma se z njimi nikoli nista smela igrati. Da so ju starši topli, ko sta otroka hotela preizkusiti, ali hitreje gorijo zavese ali knjige, Janko in Metka nikoli nista oprostila svojima spočetnikoma. Iz maščevanja sta jima enkrat osmodila lase. V gozdu sta končno našla čarovničino hišo. Medenjaki so imeli okus po plesnivem in postanem.

Čarovnica se je skrila. Janko in Metka pa sta jo našla in jo takoj porinila v peč. Samo malo je zacvrčalo in ni bilo preveč zabavno. Potem sta zažgala čarovničino stanovanje – samo zanikrn ogenj. Dim je grizel v vratu. Janko in Metka sta se iz dolgega časa pretepla. Jokala sta in kričala: mama očka, mama očka! Tako sta počasi pregnala vse živali. Samo odmeva nista pregnala, pa če sta še tako rjovela. Šele ko jima je zmanjkalo glasu, je šel.

Prevedla Alenka Krajnc

Lutz Rathenow, rojen leta 1952 v Jeni, živi v Berlinu/NDR.

Mit dem Schlimmsten wurde schon gerechnet (1980), *Zangengeburt* (1982), *Boden 411* (1984), vse izšlo v ZRN. Vse tri zgodbe so iz antologije *Berührung ist nur eine Randerscheinung. Neue Literatur aus der DDR*, izšle 1985 pri založbi Kiepenheuer u. Witsch.